

[Landbrugsministeren.]

Jeg erkender, at jeg før begik en Fejl ved at undlade at give en Meddelelse om, hvad der fra Landstingets Side er sket med Hensyn til at vise Forhandlingsvillighed, idet Udvalget den 18. Februar tilkaldte mig til et Samraad. Det er rigtigt, at dette er sket, men jeg maa sige, at det vidner ikke om særligt Hastværksarbejde her i Tinget. Jeg maatte derfor gaa ud fra, at det, som Forholdene laa, vilde være meget vanskeligt at gennemføre den store Jordlov, og jeg mente mig derfor forpligtet til at fremsætte et Lovforslag, hvis Gennemførelse dog gav Mulighed for endnu næste Aar at fortsætte Udstykningen i noget Omfang.

Det ærede Medlem udtalte, at naar Venstre i Landstinget nu indtager det Standpunkt, det gør, er det, fordi man ikke vil føre en Jordlovgivning videre, der begunstiger Statens Overtagelse af Jord. Det er en Stilling, som det ærede Medlem og hans Parti nu er kommet til, men som de ikke har haft tidligere. Hvis det at udstykke efter 4. Oktober-Loven betyder noget saadant, har det ærede Medlem og hans Parti gennem 10—11 Aar været med dertil ved at være med i en Jordlovgivning, som gav Mulighed for at indkøbe og udstykke Jord efter 4. Oktober-Lovens Principper. Hvis det er en Begunstigelse at gennemføre denne Udstykningsform i Øjeblikket, saa har det ogsaa været det i de 10—11 Aar. Der er ikke foretaget noget som helst i det Lovforslag, jeg har fremsat her, eller i det Lovforslag, som nu er fremsat i Folketinget, der kan siges at begunstige den ene Udstykningsform paa den andens Bekostning mere, end Tilfældet har været i de 10—11 Aar, hvor jeg havde det ærede Medlems Medvirken til denne Sags Gennemførelse. Ikke Spor er der sket, som berettiger til den Udtalelse. Hvis det ærede Medlem derfor vil være ærlig og sige det rent ud, maa han indrømme, at Venstre har faaet en anden Opfattelse og er gaaet over til de Konservatives Opfattelse. Derfor er det ogsaa naturligt, at de Konservative er tilfredse med den Situation, der er fremkommet. Det er altid tilfredsstillende for et lille Parti at se, at et stort Parti endelig indrømmer, at det lille Parti har haft Ret, og det maa de Konservative gaa ud fra efter Venstres nuværende Holdning.

Naar det ærede Medlem saa siger, at det, som Venstre vil, er, at de to Udstykningsformer skal stilles lige, ved det ærede Medlem jo godt, at det er umuligt at stille dem lige. Man kan nu en Gang ikke stille Udstykning efter to saa vidt forskellige

Principper lige. Man kan gøre det paa et vist Tidspunkt, men det skifter Karakter, naar der er gaaet en kort Tid. Hvis man gik ind paa den Tanke, Venstre er kommet ind paa i det sidste Par Aar, men som er frafaldet her ved Ændringsforslaget, vilde det være fuldkommen umuligt at gennemføre Udstykningen forsvarligt. Det vilde være en ganske fortvivlet Ordning for de Husmænd, som skulde have den Jord. Det vilde ikke være muligt for Folk, som har Ansvarsfølelse, at tage Ansvaret for en saadan Udvikling som den, Venstre har skitseret, af rent saglige Grunde er det umuligt at gennemføre det, Venstre vil. Derfor forstaar jeg godt, at Venstre vil søge at komme bort fra det, selv om Resultatet er blevet, at de er kommet over til de Konservatives Standpunkt.

Ordføreren (Hauch): Som den højtærede Landbrugsminister meget godt ved, er Forholdet det, at de Regler, hvorefter Udstykning nu finder Sted, naar man lader de to Udstykningsformer være sideløbende, begunstiger den saakaldte Fæsteform paa Selvejeforens Bekostning. Det Forsøg, vi gjorde i 1919, har vist dette Resultat. Og naar nu dette Resultat foreligger, siger Venstre, at det for sit Vedkommende ikke vil medvirke yderligere, thi det vil godt bevare de to Brugsformer, men kræver, at de stilles lige, saa at den ene ikke frister fremfor den anden.

Naar den højtærede Landbrugsminister gennem sine Udtalelser har antydet, at Landstinget ikke har nogen Forhandlingsvillighed, og at det er Grunden til, at den højtærede Minister ikke er kommet i Forbindelse med Landstingets Udvalg om det Forslag til en midlertidig Ordning, som den højtærede Minister nu har fremsat i Folketinget, ja, saa er det vel nok lidt dristigt af den højtærede Landbrugsminister at antyde dette. Landstingsudvalget sendte nemlig den 21. Oktober en Skrivelse til Ministeren med Anmodning om Oplysninger; disse Oplysninger har Udvalget ogsaa meget rigtigt faaet, men vi fik dem først den 9. Februar i Aar, altsaa nogle Dage, før den højtærede Minister fremsatte sit Forslag i det høje Folketing. Derfor tror jeg dog at turde sige, at det neppe vil være muligt for Ministeren at fastholde, at det er Landstinget, som ikke har vist Forhandlingsvillighed i denne Sag. Hvis den højtærede Minister var kommet til Landstinget og havde sagt: Der er nogle Kredse her i Landet, som mener, at de Beløb, der stilles til Raadighed, er for store, og nu